

Шукання безсмертника

Іван Малкович

Ярині

1.

Стрімкими ріками зелених електричок
ми допливли у Львів;
а в Львові ще безсмертник не зацвів
і все було як звично:
каштани — цвіт згребли у тисячі копичок,
що хилиталися і пахли між листків,
але від цього погляд наш не млів:
були ми, як бузки, в запилених обличчях.
Ми в вуличку пройшли, в каштани, в поворот,
де скрикував трамвай, що голову заводив
у затінок, за ріг: там дім був, у яким,
як давню фреску, я лице твоє, і очі, й рот
губами з небуття виводив.
Й не вірилось, що десь комусь прощу
за кожен пальчик твій тремтячий,
за те, що по ночах ти плачеш, плачеш, плачеш,
й за те, що я нічим тебе не захищу.

2. **Нав'язливий сон**

Ніколи більше,
зриваючи квітки болиголова,
не затру собі ними очі;
знаю:
після цих дощів
виростуть великі жовті безсмертники,
що нас не вбережуть;
бджоли
стануть кісточками здичавілих вишень;
вознесуться плантації кульбаб —
всі поля заберуть із собою...
І так нам сумно буде стояти під яворами
і дивитися всьому услід,

ніби ми —
невеличкі, незграбні і трагічні сонця —
по кілька променів маємо в собі
і не знаємо,
що робити з ними.

3.

Цієї ночі
зеленим потягом ти наближаєшся до Києва,
але потяга нема а чи просто не видно,
і я бачу над рейками
тільки сплячу кометку твого тіла,
яке летить горизонтально над землею
і світить, світить мені здалека;
я так боюся за тебе:
чи ти не заблудишся серед ночі?
чи зумієш пролетіти
над зграями прибудних собак,
що, голодні, нишпорять степами?
Як це трапилось так на світі,
що я ніяк тебе не можу оберезти;
ніби роковано тобі
вічно летіти в незримому поїзді
під тихі-тихі перестуки власного серця.